

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΩΣ ΕΞΟΡΚΙΖΕΤΑΙ Η ΧΡΥΣΗ

Η διάφορος Ξοροίστρος, ως γνωστόν, τη στιγμή που σπανιρώνουν τον άρροστο με το «Τίμα ξύλο» ή την αίγια πέτρα, άταγγέλλουν συγχρόνως και διάφορες μυστικές προσευχές, που, καθώς πιστεύουν, δέν πρέπει ν' άκουστούν από κανένα, γιατί χάνουν τη θεραπευτική τους δύναμη.

Ο παρακάτω περίεργος έξορκισμός χρησιμοποιείται από τις Ξοροίστρος της Νάξου σε περιπτώσεις: Ίατέρου (Χρυσής) ή «Νίχτουρα», όπως τόν λένε εκεί.

Ίδου αυτός:

«Ως έξήρηστο ή Θεοτόκος από του ύδρου του έλαιωνος μετά μύρων άγγέλων και άρχαγγέλων, άπάντησε τόν νίχτουρα και άρώτησε αυτόν ή Παναγία ή Θεοτόκος και είπε του:

—Πού ύπάγεις, νίχτουρα, διασέχτορα, πράσινη, κίτρινη, συναγωγέ του Χάρωντος και άδελφέ του θανάτου;

Τότε αυτός έγύρισε και λέει στην ύπεραγία Θεοτόκο:

—Τί με ρωτάς νά σου είπω; Τά δση με είδαν και έξορδύσαν, ή θάλασσα με είδε κ' έφοριξε και βροντές και άστρατές με είδαν κ' έφορήθησαν. Και σύ, Θεοτόκε, με ρωτάς που ύπάγω; Ύπάγω εις τους δούλους του Θεού νά έμβώ στα χρανία τους και στους όφθαλμούς αυτών και νά δορώω εις τά πτερά αυτών και περιζώσω αυτούς...

Η ύπεραγία Θεοτόκος και Κυρία ήμών έστειλε έμένα, την δούλην του Θεού νά σε Ξορκίζω με όνον καθαρών και χρυσήν σφραγίδα, άρχίζον σε εις τά είκοσιτέσσερα γράμματα. Όρχίζω σε, νίχτουρα, διασέχτορα, κίτρινη, πράσινη, εις την πανάχαρτον δέσποσαν Θεοτόκω, όρχίζω σε, νίχτουρα, διασέχτορα, πράσινη, κίτρινη, εις τόν θρόνον του Θεού τόν άσάλευτον και εις τά στερώματα του ούρανού και εις τά συστήματα τών ύδάτων. Έξέλθε από τόν δούλον του Θεού (δέινα). Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου Θεού πίστει, αμήν, αμήν, αμήν».

ΔΙΣΤΙΧΑ

Άρρώστησες κ' άντάκουσα στην πόρτα σου τ'ό Χάρο και τούτα: σφρε στο καλό κ' έγώ θά τήνε πάρο. Ααζών

Έρωτας στέκει άγνώστια μου και τ' άρματα μου (δείχτει,

κρατάει μπαρούτι και φωτιά κ' άπάνω μου τ'ό ρίχτει.

Βιτσέντζος Κορνάρος

έγώ σε πρόσευα με λαχτάρα...

Μά την ίδια στιγμή, πέρασε από τ'ό νου της ό παλιός έρωτος που είχε κάνει με τόν γέρο θαλασσόλυκο, τόν πατέρα της.

«Κι' άν θελήσει κανείς νά σε πάση;

—Θά τόν σκοτώσης!...»

Ένωωσε λοιπόν ένα βαθύ άναπείρασμα και τρέμοντας μίη πάθει τίποτα ό άγαπημένος της, δίχως νά συλλογίζεται τή ματωμένη της καρδιά, του άπάντησε:

—Σήκω και φεύγα... Δέν σ' αγαπά!...

Ο Ρέμο, κ' ένα λιγυρό που του έσχίσε τ'ό στήθος, έσκυψε τ'ό κεφάλι κ' έβγαλε σαν τρελλός. Η Κιάρα ένωωσε τότε τ'ό αμα ν' άνθείρει στο κεφάλι της, είδε μπροστά της ν' αστράφτουν παράξενα λάμψεις και κ' ένα πένθιμο βογγητό σοφιάστηκε κατά γής, π'ό πέρα άτ' τόν πατέρα της.

Την άλλη ήμερα όμως, όταν ξύπνησε πειά άτ' τόν βαθύ της λήθαργο κ' άνοιξε τά μάτια της, είδε με τρόμο πάνω άτ' τ'ό προσέφαλό της τόν κατενάν Βίγχο και τόν Ρέμο. Δίχως νά καταλαβαίνει λοιπόν τίποτα και με φραγμένη φωνή έλλεισε πάνω τά μάτια και ψεύθισε:

—Μή τόν σκοτώσης, πατέρα!... Έμενα πατή στον όρκο μου. Μη τόν σκοτώσης!...

Ο γέρο θαλασσόλυκος τότε, με δάκρυα χαράς που αϊλάζωναν τ'ό ήλιοκαμένο πρόσωπό του, της είπε, καθώς την έσφιγγε στην αγκαλιά του:

—Μη φοβάσαι, Κιάρα μου. Έλνωα πειά τόν όρκο μας. Δέν βλέπεις λοιπόν, όπ' ό κατενάν Βίγχο γέφασε κ' ότι ή «Σάντα Δουστία» θέλει κατενάτο ένα γερό παλληκάρη, σαν τ'ό Ρέμο; Είνε διωξός σου, Κιάρα. Στόν δίνο κ' όλη μου την καρδιά και μαζί με σένα του δίνο και τ'ό καίρι μου. Έγώ θέλω νά ξεκουραστώ πειά έδω στο σπίτι μας... Η θάλασσα θέλει παλληκάρια, σαν τ'ό Ρέμο.

Και σκουπίζοντας με την άνώποδη του χεριού του τ'ό δάκρυά, άφησε μόνους τους δυό έρωτευμένους, που δέν μπορούσαν αζόμα νά πιστέψουνε στην εύτυχία τους.

ΤΖΙΑΝΝΙΝΟ ΓΚΑΛΛΟ

ΓΝΩΜΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΛΕΙΟΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο έρωτας, όπως τόν έννοούν στους κοσμικούς κύκλους, δέν είνε έρωτας. Είνε ένας έρωτικός σκελετισμένος. Αγαπά κανείς τόν έρωτα τ'ό ένα άλλο πρόσωπο.

Α λ φ ό ν ο σ ο s Έ σ κ ο υ ί ρ ο

Ύπαρχει άσφαλώς ένας μαγνητισμός ή μάλλον ένας έρωτικός ήλεκτρισμός που μεταδίδεται και με την άπλή έπαφή της άκρας τών δακτύλων. Γ ρ α λ ι α ν ι

Ο έρωτας είνε στη ζωή μας ό,τι είνε ή ζωή μέσα στο πέραςμα τών αιώνων: ένας πυρετός που όλα τ' αλλάζει και που έχει την τροβή να κοιμεί π'ός είνε αιώνας.

Μ α ν τ ά μ Κ ο τ τ έ ν

Ο παράδεισος είνε πάντα εκεί όπου κατοικεί ή άγάτη.

Ζ ά ν - Π ώ λ Ρ ί χ τ ε ρ

Η άγάτη είνε σαν ένα δέντρο. Ρίχνει βαθειά μας τις ρίζες της σ' όλη την ύπαρξη μας και έξακολουθεί συχνά ν' άνθολογεί πάνω σε μια έρειστική καρδιά.

Β ί κ τ ο ρ Ο ύ γ γ ώ

Ο έρωτας είνε ένας κινεζός που άνθώνει από την καρδιά στο κεφάλι και που κάνει τροβήλους όσους κινεζοίσει.

Φ ι ρ μ ι ά ν

Ο έρωτας μοιάζει πολύ με κηρο στην άσχη που όσίουν θά μπορούσαμε νά φιάσουμε με τρία βήματα, αλλά φτάνουμε πολύ άργότερα, γιατί στο δρόμο μας παρασύρουν ένα πλήθος μονολάτια, σιαερά και άνθούρινα, που μας τραβούν έδω κ' έκει.

Α λ φ ό ν ο σ ο s Κ ά ρ

Άγάτη είνε φίλια έξορασμένη από την ήδονή. Είνε ή τέλεια φίλια.

Ν τ σ τ ι ν τ έ Τ ρ ο υ σ ι

Η άγάτη είνε ή τρακιά της ζωής. Η φίλια είνε ή γαλήνη.

Μ α ν τ ά μ Κ ο τ τ έ ν

Η άγάτη μοιάζει με τις έπιδρυμίες. Όσο προφύλαγεται κανείς, τόσο περισσότερο την παθαίνει.

Σ α υ φ ό ρ

Συχνά ή άγάτη είνε μελαγχολική. Απολείπει άτ' την καρδιά μας ό,τι τις απολαύσεις, χωρίς νά τις άντικαθάρτα με τίποτα.

Μ α ν τ ά μ Ρ ι χ ο μ ο ν ι

Η ιστορία του έρωτος είνε ή ιστορία τού άνθρακινού γενους.

Σ ά ρ λ Ν ο ν τ ι έ

Αν ό Σατανάς μπορούσε ν' αγαπήσει, θά έπαινε νά είνε καζός.

Α γ ι ά Τ ε ρ έ ζ α

Τ'ό αίτιο που προκαλεί τόν έρωτα είνε ένα άπροσδιόριστο κάτι, και τ' άποτελέσματά του άπίστευτα. Τ'ό κάτι αυτό, είνε τόσο άσφαινο ώστε δύσκολα θά μπορούσε νά τ'ό προσδιορίσει κανείς. Έν τούτοις άνταρράζει όλη τή γή, τούς βασιλούς, τούς στρατούς, τόν κόσμον όλο.

Π α σ κ ά λ

Κλειστάρες ήταν λίγο μικρότερη και ή όψη της γής θά ήταν διαφραγτική.

Π α σ κ ά λ

Η άγάτη είνε χορμή. Ένας φοικαρός έρωτευμένος είνε π'ό πλούσιος παρ' ό,τι ένας τραπέζιτης.

Α ρ σ έ ν Ο ύ σ σ α ι

Μπορεί νά πη κανείς ό,τι έζησε όταν αγαπάει μια φροά.

Σ ά ρ λ Ν ο ν τ ι έ

Η άγάτη είνε ό,τις ή πίστις στα θάνατα. Είνε μια έργασία της φαντασίας που διεγειρεί την καρδιά και κοιμίζει τ'ό λογικό.

Γ ε ω ρ γ ι α Σ ά ν δ η

Ο έρωτας είνε μια τέχνη που ύποδοθηκε τή φύσι στο νά μας άρρωσταίνει.

Α ν κ λ ό

Η άγάτη μοιάζει κ' ένα ώραίο μυστήρισμα που τ'ό διαβάσει κανείς με άπιστία, κάποτε δέ και με τροβή άντακουηρία, και που πηδά πολλές σελίδες νά νά ιδή μια ώρα άρχίτερα τ'ό γίνεται στο τέλος.

Σ υ λ β α ι ν Μ α ρ σ ά λ

Ο πραγματικός έρωτας είνε ένας. Ύπαρχουν όμως χιλιάδες αντίγραφα του.

Α λ Ρ ο σ φ ο υ κ ω

Τ'ό νά είνε κανείς με τ'ό πλάσμα που αγατά, άρζει. Άρζει νά όνειρεύεται τ'ό πλάσμα αυτό, νά τ'ό μιλή ή νά μ'ό μιη τ'ό, νά τ'ό συλλογεται ή και νά σκέπτεται πράγματα άσημαντα ή άδιάφορα, φτάνει νά είνε κοντά του.

Α λ Μ π ρ ι γ ι έ ρ

Ο έρωτας είνε ισχυρός σαν τόν θάνατο.

Σ ο λ ο μ ώ ν

Η άγάτη έχει μια θέρη που μπορεί νά χρησιμοποιεί ός θάφρος σ' όσους δέν είνε φαρμαλεί.

Σ α ι ν τ Έ β ρ ε μ ό ν

Τι μελαγχολικό, λοιπόν, ύπαρχει στον έρωτα, όποτε, παρ' ό,τις τις χαρές που μας δίνει νά άφήει ένα κατακάθι παροξίας;

Μ π α λ ξ ά κ

Λίγο αγαπά όποιος μπορεί νά πη πόσο αγαπάει.

Π ε τ ρ ό ρ χ η s

Δέν είνε πάντα βέβαια άν μια γυναίκα που δίνει ό,τι πολυτιμότερο έχει σ' έναν άνδρα, τόν αγαπά κόλας.

Ν ι γ ό ν ν τ έ Λ α ν κ λ ό

Όταν ή γυναίκες αρχίζουν νά έχουν λιγότερα σωματικά θέλητρα, τότε ξεφούν καλύτερα ν' αγαπούν.

Μ π α λ ξ ά κ

